

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร" ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

1.1 ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

1.2 ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

1.3 ลักษณะของผู้เรียนที่มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

1.4 การวัดลักษณะความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

2.2 ความสำคัญของการอ่าน

2.3 องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

2.4 การประเมินความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3.2 ความสำคัญของการเขียน

3.3 องค์ประกอบของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

3.4 การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

1. ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ในสภาพความพร้อมทางด้านข้อมูลข่าวสาร เช่นในปัจจุบัน มนุษย์สามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองตามความสนใจได้อย่างเต็มที่ ลักษณะการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากความสนใจของแต่ละบุคคล และความพยายามในการจัดการเรียนรู้ตามความต้องการของตนในลักษณะนี้ เรียกว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง(Self-Directed Learning) ซึ่งเป็นลักษณะการเรียนรู้ที่ได้รับความสนใจอย่างมากมาเป็นเวลานาน และได้มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้ในแนวทางที่คล้ายคลึงกันดังนี้

มัลคัม เอส โนวอลล์ (Malcom S. Knowles, 1980:19-20) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าสามารถเกิดขึ้นได้ในการเรียนในระบบ โดยเป็นการเรียนที่ผู้เรียนถูกชี้นำหรือกระตุ้นให้ใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เน้นให้ผู้เรียนรับผิดชอบในการประเมินความต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง กำหนดจุดประสงค์ พัฒนาเกณฑ์การประเมิน และวางโครงการเรียนของตน โดยที่ครูเป็นผู้อำนวยความสะดวกระหว่างกระบวนการเรียนเท่านั้น

สตีเฟน บรูคฟิลด์ (Stephen Brookfield, 1984:59-71) กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้ สรุปได้ว่าหมายถึง การที่ผู้เรียนตั้งใจแสวงหาความรู้ โดยกำหนดเป้าหมายการเรียนที่ชัดเจน ควบคุมกิจกรรมการเรียนของตน ทั้งในด้านเนื้อหาและวิธีการเรียน มีการปรึกษามัคลากรที่เกี่ยวข้องเพื่อขอความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เช่น การกำหนดและใช้หนังสือประกอบการเรียนหรือบทความต่าง ๆ รวมทั้งเลือกวิธีการประเมินผลการเรียนรู้

ราฟ จี บรอกเคท (Ralph G. Brockett, 1985:211) กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนด้วยความริเริ่มของตนเองตั้งแต่ขั้นวางแผน การดำเนินการ และการประเมินผล

ไมเคิล คอลลินส์ (Michael Collins, 1991:21) กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าเป็น กระบวนการเรียนที่บุคคลมีความริเริ่ม หรือมีความต้องการที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง และดำเนินกิจกรรมการเรียนโดยมีครูเป็นเพียงผู้ให้ความช่วยเหลือ

วิลส์ แบริงตัน ดิกสัน (Wills Barrington Dixon, 1992:3587)

กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนแต่ละบุคคลริเริ่มวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง ตั้งเป้าหมายในการเรียน ระบุนุ้คลากรที่เกี่ยวข้อง แหล่งความรู้ แหล่งสื่ออุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนรู้ รวมทั้งการประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองโดยอาจได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นหรือไม่ก็ได้

แคลร์ มา โมลินเนโร และวิกกี ไรท์ (Clare Mar-Molinero and Vicky Wright, 1993:248) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้ว่า หมายถึง "กระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยตัวผู้เรียนเอง โดยทำการกำหนดเนื้อหาและเลือกสื่อวัสดุประกอบการเรียนด้วยตนเอง และครูจะมีหน้าที่ให้คำปรึกษาหรือให้ความช่วยเหลือเท่านั้น"

โรเจอร์ ฮีมสตรา (Roger Hiemstra, 1994:5394) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ว่าเป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตั้งแต่ การวางแผน การดำเนินกิจกรรมการเรียน และการประเมินผล

จากแนวคิดดังที่กล่าวมา อาจสรุปได้ว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง หมายถึง กระบวนการการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากความริเริ่มหรือความต้องการของผู้เรียนเอง โดยผู้เรียนจะดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองทั้งหมด ตั้งแต่ การวางแผน กำหนดเนื้อหา การเลือกสื่อวัสดุประกอบการเรียน การดำเนินการการเรียน ตลอดจน การประเมินผลการเรียน และอาจปรึกษาหรือขอความช่วยเหลือจากครูผู้สอนหรือบุคคลอื่น

2. ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

นักการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียนต่างยอมรับว่า ผู้เรียนที่มีความใฝ่รู้ และพยายามเรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่ตนสนใจ หรือผู้เรียนที่มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นผู้เรียนที่จะสามารถเรียนรู้ได้ดีกว่าผู้เรียนที่เรียนตามการชี้แนะของผู้อื่น เพราะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากความสนใจของตนเองอย่างแท้จริง นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้ดังต่อไปนี้

มัลคัม เอส โนวอลล์ (Malcom S. Knowles, 1975:15) ผู้เชี่ยวชาญในเรื่องการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่า ผู้เรียนที่แสวงหาความรู้ในการเรียนด้วยตนเองจะมีแรงจูงใจในการเรียนและเรียนอย่างมีจุดประสงค์ ทำให้สามารถเรียนได้ดีกว่า จดจำสิ่งที่เรียนได้นานกว่า และนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้ดีกว่าผู้เรียนที่คอยรับความรู้จากผู้สอนเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีลักษณะสอดคล้องกับสภาพและกระบวนการการพัฒนาทางจิตวิทยาของมนุษย์ คือ เมื่อแรกเกิด ทารกยังไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ต้องพึ่งพาผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อแม่ของตนเองในเรื่อง การปกป้องคุ้มครอง การเลี้ยงดู รวมถึงการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา แต่เมื่อเติบโตขึ้น มนุษย์จะมีความต้องการทางจิตวิทยาที่จะเป็นตัวของตัวเองสูงขึ้นและเริ่มพัฒนาความสามารถในการดูแลรับผิดชอบตนเองมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ไม่ต้องพึ่งพาคนอื่นอีกต่อไป พัฒนาการนี้ก็คือการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง(Self-Directing) ที่เพิ่มขึ้นนั่นเอง และการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับการอยู่รอดของมนุษย์ในโลกที่มีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอยู่เสมอ เพราะเป็นกระบวนการที่ทำให้เกิดการศึกษาที่ต่อเนื่องตลอดชีวิต

แมรีแลน เอ็ม ลาร์เซย์ (Marian M. Larisey, 1994:9-10) กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าเป็นธรรมชาติส่วนหนึ่งของชีวิตที่ไม่ค่อยมีใครตระหนักถึง เพราะครูไม่เคยนำเสนอการเรียนรู้อัตลักษณ์นี้ในชั้นเรียน แต่ในอนาคตผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองเพิ่มขึ้นมากกว่าในอดีต จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการฝึกหัดที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้อธิบายรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองและประเมินความพร้อมของตนเองเพื่อเตรียมที่จะนำไปสู่ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้น

จูน ซี เมคเกอร์ และ เอลีน บี นีลสัน (June C. Maker and Aleene B. Neilson, 1995:11-12) กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าการที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของตนเองจะทำให้เรียนรู้ได้ดีขึ้น และการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ในเนื้อหาที่ตนเองเลือกเองจะมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

สฤมาส ทองใส (2535:18) กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าผู้เรียนที่มีความต้องการที่จะเรียนด้วยตนเองจะสามารถเรียนรู้ได้ดีกว่าผู้เรียนที่คอยรับความรู้จากครูผู้สอน เพราะผู้ที่ต้องการที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองจะเรียนอย่างมีจุดมุ่งหมายและมีแรงจูงใจในการเรียนอย่างแท้จริง จึงควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

สรุปได้ว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีความสำคัญมากต่อการเรียนรู้ โดยผู้เรียนที่มีทักษะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะสามารถเรียนรู้ได้ดีกว่าผู้เรียนที่คอยแต่จะรับความรู้จากครูผู้สอน เพราะผู้เรียนที่แสวงหาความรู้ในการเรียนด้วยตนเองจะมีแรงจูงใจในการเรียน และเรียนอย่างมีจุดมุ่งหมาย ทำให้เข้าใจและจดจำสิ่งที่เรียนได้ดีกว่า

3. ลักษณะของผู้เรียนที่มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

จากการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่ผ่านมา ทำให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของผู้เรียนที่มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองดังนี้

มัลคัม เอส โนวอลล์ (Malcolm S. Knowles, 1975:61) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้ ดังนี้

1. มีความเข้าใจในความแตกต่างด้านความคิดเกี่ยวกับตัวผู้เรียนและทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้ ระหว่างการเรียนแบบครูเป็นผู้ชี้นำกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง
2. มีแนวคิดเกี่ยวกับตนเองว่าสามารถนำตนเองได้ มีความเป็นตัวของตัวเอง
3. สามารถที่จะสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ ได้ดี เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นช่วยสะท้อนให้รู้ถึงความต้องการในการเรียนรู้ การวางแผนการเรียนรู้ การเรียนรู้ การช่วยเหลือผู้อื่น และการได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น
4. สามารถวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ โดยได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น
5. สามารถตั้งจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ที่ประ มีนผลได้จากความต้องการในการเรียนรู้

6. สามารถสร้างความสัมพันธ์กับผู้สอน และเรียนรู้จากผู้สอนเพื่อช่วยให้เรื่องที่ยากนั้นง่ายขึ้นโดยถือว่าผู้สอนเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือหรือเป็นที่ปรึกษาในการเรียน
7. สามารถหาบุคคลและแหล่งเอกสารวิทยากรที่เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ที่แตกต่างกันได้อย่างเหมาะสม
8. สามารถเลือกแผนการเรียนที่มีประสิทธิภาพโดยใช้ประโยชน์จากแหล่งวิทยากร และมีความคิดริเริ่มในการวางแผน
9. สามารถรวบรวมข้อมูลและนำผลของการค้นพบต่าง ๆ ไปใช้อย่างเหมาะสม

ลูซี แมตเซน กุกลิเอลมิโน (Lucy Madsen Guglielmino, 1977:10) กล่าวถึงผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าเป็นผู้ที่กำหนดจุดประสงค์ในการเรียน กิจกรรมการเรียน แหล่งข้อมูล และสิ่งประกอบการเรียนรู้ต่างๆ ด้วยตนเองมากกว่าผู้ที่ต้องเรียนด้วยการนำของผู้อื่น

รอตน์ สเคเจอร์ (Rodney Skager, 1978 :24-25) อธิบายคุณลักษณะของผู้ที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้ 7 ประการดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีการยอมรับตนเอง (Self-Acceptance) คือเป็นผู้ที่มีเจตคติในเชิงบวกต่อตนเอง
2. เป็นผู้ที่มีลักษณะการเรียนที่มีการวางแผน (Planfulness) คือ ู้ความต้องการในการเรียนของตน กำหนดจุดมุ่งหมายที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการที่ตั้งไว้ วางแผนการเรียนที่ช่วยให้การเรียนบรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เป็นผู้ที่มีแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ทำให้เกิดการเรียนรู้ได้โดยไม่ใส่ใจกับแรงจูงใจภายนอก เช่น รางวัล หรือ การลงโทษ
4. เป็นผู้ที่มีการประเมินผลตนเอง (Internalized Evaluation) สามารถประเมินผลการเรียนของตนเองได้ หรือขอให้ผู้อื่นช่วยประเมิน โดยผู้ประเมินจะต้องมีความคิดอิสระและประเมินผลสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่ปรากฏ
5. เป็นผู้ที่เปิดกว้างต่อประสบการณ์ (Openness to Experience) โดยจะนำประสบการณ์เข้ามาใช้ในกิจกรรมใหม่ ๆ ที่ทำ มีความใฝ่รู้ อดทนต่อความคลุมเครือ ชอบสิ่งที่ย่างยากลำบาก และเรียนด้วยความสนุกสนาน ทำให้เกิดประสบการณ์ใหม่เพิ่มขึ้น

6. เป็นผู้ที่มีความยืดหยุ่นในการเรียน (Flexibility) สามารถเปลี่ยนแปลงเป้าหมายหรือวิธีการเรียนอย่างเต็มใจ เผชิญกับปัญหาโดยใช้การสำรวจและการลองผิดลองถูก หากเกิดความล้มเหลวก็จะนำข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมาแก้ไขปรับปรุงมากกว่าที่จะยอมแพ้หรือยกเลิก

7. การเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) สามารถดูแลตนเองได้ เลือกที่จะใช้รูปแบบการเรียนแบบใดแบบหนึ่งที่พิจารณาว่ามีความเหมาะสมกับเวลาและสถานที่ที่ทำการเรียนรู้นั้น

สมคิด อิศระวัฒน์ (2532:73) กล่าวถึง ผู้ที่มีพฤติกรรมการเรียนแบบ "เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง" ว่ามีลักษณะดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีสมาธิที่จะเรียนด้วยตนเอง มิได้ถูกบังคับ มีเจตนาที่จะเรียนด้วยความอยากรู้
2. เป็นผู้ที่เป็นแหล่งข้อมูลของตนเอง คือเป็นผู้ที่รู้ว่าตนเองกำลังเรียนอะไร รู้ว่าทักษะหรือข้อมูลใดมีความสำคัญต่อการเรียนของตน สามารถกำหนดเป้าหมาย วิเคราะห์รวบรวมข้อมูล และวิธีประเมินผลการเรียนรู้ ด้วยตนเอง เป็นผู้ควบคุมการเปลี่ยนแปลง สามารถตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง มีความตระหนักในความสามารถของตน และมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่และบทบาทการเป็นผู้เรียนที่ดี
3. เป็นผู้ที่รู้วิธีการเรียนรู้ของตนเอง รู้ขั้นตอนการเรียนรู้ และวิธีการที่จะทำให้ตนเองเกิดการเรียนรู้

ชิชิโร คิโนชิตา ทอมสัน (Chihiro Kinoshita Thomson, 1992:525) กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการเรียนภาษาต่างประเทศซึ่งมีความสอดคล้องกับขั้นการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการเรียนภาษาต่างประเทศที่สรุปจากแนวคิดของโนวล์ส์ว่าเป็นผู้ที่มีลักษณะต่อไปนี้

1. สามารถจัดบรรยากาศการเรียนรู้ที่พอใจได้โดยร่วมมือกับเพื่อน ผู้สอน หรือบุคลากรอื่นๆ
2. วินิจฉัยความต้องการของตนเองได้อย่างแท้จริง
3. แปลงความต้องการในการเรียนรู้ของตนเองให้เป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ได้

4. สามารถเลือกประกอบภารกิจ และใช้ยุทธวิธีที่มีประสิทธิภาพที่จะทำให้ บรรลุจุดประสงค์ได้

5. สามารถประเมินผลสัมฤทธิ์ของตนเองได้

จากแนวคิดข้างต้น อาจสรุปลักษณะของผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ได้ว่า เป็นผู้ที่มีความเป็นตัวของตัวเอง ยอมรับตนเอง มีแรงจูงใจภายในที่จะเรียนรู้ และสามารถวางแผนการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างเหมาะสมและมีความยืดหยุ่น โดยจะวิเคราะห์ ความต้องการในการเรียนรู้ กำหนดวัตถุประสงค์ เลือกรูปแบบการเรียนรู้ หาแหล่งข้อมูล และประเมินผล ด้วยตนเองหรืออาจจะมีผู้อื่นช่วยเหลือ เช่น ครูและเพื่อน

4. การวัดลักษณะความพร้อมในการ เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

จากการที่มีผู้ให้ความสนใจเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง อย่างกว้างขวางในวงการศึกษาในระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน ทำให้มีผู้สร้าง เครื่องมือวัดลักษณะความพร้อมในการ เรียนรู้ด้วยการนำตนเองขึ้นเป็นจำนวนมาก (J.Pilling-Cormic, 1995:49-60) แต่เครื่องมือที่ได้รับความนิยมมากมีเพียง 2 ฉบับ เท่านั้น คือ แบบวัดความพร้อมในการ เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning Readiness Scale-SDLRS) ของลูซี แมคเซน กุกลิเอลมิโน (Lucy Madsen Guglielmino) และแบบวัดลักษณะการศึกษาต่อเนื่องของออดดี (Oddi Continuing Learning Inventory-OCLI)

ลูซี แมคเซน กุกลิเอลมิโน (Lucy Madsen Guglielmino, 1977:32-35) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Development of the Self-Directed Learning Readiness Scale เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะความพร้อมในการ เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยใช้เทคนิค เดลฟาย (Delphi Technique) ศึกษาลักษณะของผู้เรียนที่มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับสูงจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 14 คน โดยแบบสอบถามชุดที่ 1 ผู้เชี่ยวชาญ แต่ละคนจะต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะที่สำคัญที่สุด 10 ประการที่สามารถวัดได้ของผู้เรียน ที่มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูง ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามชุดที่ 1 ถูกนำมา ประมวลผลเข้าด้วยกันและสร้างขึ้นเป็นแบบสอบถามชุดที่ 2 ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า 4 ระดับ เพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนประเมินลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่ประมวล

มาได้ ว่าเป็นลักษณะที่สำคัญและจำเป็นที่จะต้องมีในตัวผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มากน้อยเพียงใด จากนั้นนำอันดับของการประเมินมาสร้างเป็นแบบสอบถามชุดที่ 3 ซึ่ง แสดงค่ามัชฌิมฐาน ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 และ 75 ของอันดับการประเมินแต่ละคุณลักษณะ และส่งกลับไปให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาอีกครั้งและหากผู้เชี่ยวชาญคนใดประเมินค่าในการเก็บ ข้อมูลครั้งที่ 2 แตกต่างไปจากค่าตอบร้อยละ 50 ของกลุ่ม จะต้องให้เหตุผลของการ ประเมินนั้น ลักษณะของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่ได้จากการเก็บข้อมูลจะถูกนำมา วิเคราะห์อีกครั้งและนำมาสร้างเป็นแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning Readiness Scale-SDLRS) ในลักษณะของแบบสอบถาม ที่เป็นมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จำนวน 41 ข้อ และต่อมาได้มีการปรับขยายเป็น 58 ข้อ โดยผู้ตอบแบบวัดจะให้ข้อมูลในลักษณะที่เป็นการรายงานตนเองว่าเห็นด้วยกับ ข้อความในแบบวัดในระดับใด ข้อความในแบบวัดประกอบด้วยข้อความเชิงบวกและข้อความ เชิงลบซึ่งครอบคลุมลักษณะความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง 8 ด้าน ได้แก่

1. เปิดโอกาสในการเรียนรู้ หมายถึง เป็นผู้ที่มีความสนใจในการเรียนรู้ มากกว่าผู้อื่น ชอบการมีความคิดริเริ่ม มีความรักในการเรียนรู้และต้องการเรียนต่อไปเรื่อย ๆ ชอบศึกษาค้นคว้าจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ มีความพยายามในการทำความเข้าใจกับปัญหาที่มีความ กว้างขวาง ขอมรับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับความผิดพลาดของตนเอง และมีความ รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง

2. มีมโนคติของตนเองในด้านการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง การเป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นว่าสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ สามารถจัดแบ่งเวลาสำหรับการ เรียนรู้ได้ มีวินัยในตนเอง รู้ความต้องการเกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเอง และสามารถ หาวิธีการเรียนรู้ได้ ขอมรับว่าตนเองเป็นผู้ที่ใฝ่รู้อยู่เสมอ

3. มีความคิดริเริ่มในการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง หมายถึง การเป็นผู้ที่มีความพยายามในการทำความเข้าใจกับปัญหาที่ยาก รู้ความต้องการในการเรียนรู้ของตนเอง ชอบการมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ มีความเชื่อมั่นที่จะทำงานตามลำพัง รับผิดชอบ เรียนรู้ มีทักษะการอ่านที่ดี รู้แหล่งข้อมูลที่จะไปค้นคว้า สามารถวางแผนการทำงานของตนเองได้ และมีความคิดริเริ่มในการเริ่มโครงการใหม่ ๆ

4.. มีการยอมรับเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง หมายถึง การเป็นผู้ที่รู้ความสามารถในการเรียนของตนเองว่าเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพในระดับกลางหรือระดับสูง พร้อมทั้งจะเรียนรู้เรื่องที่ตนสนใจทุกเรื่องแม้ว่าจะเป็นเรื่องที่ยาก ชอบค้นคว้า ชอบที่จะเป็นผู้จัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง และรู้ความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง

5. มีความรักในการเรียน หมายถึง เป็นผู้ที่ชื่นชมผู้ที่เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ มีความไม่รู้สึกสนุกกับการศึกษาค้นคว้า

6. มีความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง เป็นผู้ที่อดทนต่อความท้อแท้ มีความไม่รู้สึกและชอบสถานการณ์การเรียนรู้อันท้าทาย ชอบทดลองวิธีการเรียนรู้ใหม่ ๆ

7. มองอนาคตในแง่ดี หมายถึง เป็นผู้ที่ต้องการเรียนรู้ไปตลอดชีวิต ชอบคิดเกี่ยวกับเรื่องในอนาคต และมองว่าปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทายไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้หยุดเรียน

8. สามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา หมายถึง การเป็นผู้ที่มีทักษะพื้นฐานในการศึกษาหาความรู้ และมีทักษะในการแก้ปัญหา

แบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของกุกลิเอลโมฉบับนี้เป็นเครื่องมือที่ได้รับการยอมรับว่ามีความเที่ยงและความตรงมาก จึงมีการนำไปใช้ในการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างกว้างขวาง

แอล อาร์ ออดดี (L.R. Oddi, 1986:97-107) ได้ทำการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะของผู้เรียนที่มีการศึกษาต่อเนื่องด้วยตนเองจากเอกสาร งานวิจัยต่าง ๆ จากนั้นนำมาจัดแบ่งกลุ่มตามลักษณะที่เป็นลักษณะสำคัญของผู้เรียนที่ศึกษาต่อเนื่องด้วยตนเองออกเป็น 3 ด้าน โดยในแต่ละด้านจะประกอบด้วยลักษณะที่ตรงข้ามกันดังนี้

1. แรงจูงภายในกับแรงจูงภายนอก (Proactive Drive versus Reactive Drive)

ผู้เรียนที่เรียนด้วยแรงจูงภายในมีลักษณะสำคัญคือ มีพฤติกรรมความควบคุมตนเอง มีความเชื่อมั่นและเห็นคุณค่าของตัวเองในระดับสูง มีความคิดริเริ่มและดำเนินการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อเป้าหมายในระดับสูง

ผู้เรียนที่เรียนด้วยแรงจูงภายนอกมีลักษณะสำคัญคือ มีการเรียนรู้โดยแรงจูงภายนอก มีแนวโน้มที่จะเลิกเรียนเมื่อประสบปัญหาในการเรียน และมีความเชื่อมั่นในตนเอง

ในระดับต่ำ

2. การเปิดโอกาสในการเรียนรู้กับการปิดกั้นโอกาสในการเรียนรู้

(Cognitive Openness versus Defensiveness)

ผู้เรียนที่เปิดโอกาสในการเรียนรู้มีลักษณะสำคัญคือ เปิดโอกาสในการทำกิจกรรมใหม่ ๆ หรือยอมรับแนวคิดใหม่ ๆ มีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับความเป็นเปลี่ยนแปลง และมีความอดทนต่อความกำกวม

ผู้เรียนที่ปิดกั้นโอกาสในการเรียนรู้มีลักษณะสำคัญคือ ไม่มีการปรับตัว กลัวความล้มเหลว และหลีกเลี่ยงที่จะทำกิจกรรมใหม่ ๆ หรือ ไม่ยอมรับแนวคิดใหม่ๆ

3. การมุ่งมั่นต่อการเรียนรู้กับการไม่ใส่ใจต่อการเรียนรู้ (Commitment to Learning versus Apathy or Aversion to Learning)

ผู้เรียนที่มุ่งมั่นต่อการเรียนรู้มีลักษณะสำคัญคือ มีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย และชอบงานอดิเรกที่กระตุ้นให้เกิดการคิด

ผู้เรียนที่ไม่ใส่ใจต่อการเรียนรู้มีลักษณะสำคัญคือ มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียน และไม่เข้าร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ

หลังจากที่ได้ข้อมูลมา ออกศติได้สร้างแบบวัดลักษณะผู้เรียนที่มีการศึกษาต่อเนื่อง ด้วยการนำตนเองขึ้น ประกอบด้วยข้อความจำนวน 100 ข้อ ซึ่งครอบคลุมลักษณะของผู้เรียนทั้ง 3 ด้าน จากนั้นนำเครื่องมือออกทดลองใช้และปรับแก้ไขจนกระทั่งเหลือแบบวัดจำนวนเพียง 24 ข้อ ได้ค่าความเที่ยง .89

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของลูซี่ แมดเซน กุกลิเอลมิโน เนื่องจากเป็นแบบวัดที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายมากกว่าแบบวัดของออกศติ โดยกุกลิเอลมิโนได้วิเคราะห์ค่าความเที่ยงอีกครั้งได้เท่ากับ .91

(Lucy Madsen Guglielmino, 1996:19)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ในการแสวงหาความรู้ในชีวิตประจำวัน การอ่านนับว่าเป็นกุญแจสำคัญในการรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพในการศึกษาหาความรู้ได้กว้างขวางยิ่งขึ้น เป็นการพัฒนาศักยภาพชีวิตของตนในระยะยาว (เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ, 2531:84) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ แพทริเซีย แอล คาร์เรล (Patricia L. Carrell; 1988:1) ได้ให้ความสำคัญกับทักษะอ่านว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดาทักษะทั้ง 4 และอาจกล่าวได้ว่าเป็นเหตุผลสำคัญในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เขียน

สำหรับความหมายของความสามารถในการอ่านนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

แมรี ฟินอคเชียโร และซิดนีย์ ซาโกะ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako, 1983:131-132) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่าหมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ปรากฏในข้อความ สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องและรายละเอียดปลีกย่อยได้ สามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ที่อ่าน สามารถสรุปตีความและเข้าใจความหมายแฝง รวมทั้งสามารถประเมินสิ่งที่อ่าน ทราบแนวการเขียน อารมณ์ หรือแนวคิดของผู้เขียน และอ่านด้วยความซาบซึ้ง

ริชาร์ด ซี แอนเดอร์สัน (Richard C. Anderson, 1985:372-383) ให้ข้อสรุปเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการค้นหาความหมายในหลายระดับ ตั้งแต่ระดับตัวอักษร โครงสร้างของภาษา ไปจนถึงระดับความหมาย โดยความเข้าใจที่เกิดขึ้นในการอ่านเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและโครงสร้างของเรื่อง กับความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งจะสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ผู้ที่อ่านได้คล่องแคล่วจึงสามารถทำนายและอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้

แซนดรา แมคเคย์ (Sandra Mckey, 1987:18) กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า ไม่ได้เป็นเพียงการแปลความจากสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่าน และความรู้ที่ผู้เขียนเสนอไว้ในบทความ โดยใช้ความรู้ทางภาษา

เป็นสื่อให้เกิดความเข้าใจ

แฟรงค์ สมิท (Frank Smith, 1988:2) ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านว่าหมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจภาษาเขียน เป็นการใช้เหตุผลและมีวัตถุประสงค์ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้เดิมและความคาดหวังของผู้อ่าน

เจอโรม ซี ฮาร์สท์ (Jerome C. Harste, 1989:16) กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการอ่านว่าเป็นความสามารถในการสร้างความหมาย โดยการใช้อนุกรมภาษาที่มีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมอยู่เสมอรหว่างความรู้ที่มีอยู่แล้วในตัวผู้อ่าน ข้อมูลที่เสนอไว้ในภาษาเขียนและสถานการณ์ในการอ่าน

สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านหมายถึงความสามารถในการทำความเข้าใจกับภาษาที่ผู้เขียนสื่อออกมาโดยใช้ความสามารถทางภาษา ความรู้และประสบการณ์เดิมของตนในการแปลความหมายตัวอักษร สรุปใจความสำคัญตีความ เข้าใจความหมายแฝง และประเมินสิ่งที่อ่านได้ตรงตามความตั้งใจของผู้เขียน

2. ความสำคัญของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะในการเรียนภาษาที่มีความสำคัญมาก ดังที่ แพทริเซีย แอล คาร์เรล (Patricia L. Carrell, 1988:1) ให้ความสำคัญของการอ่านในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า การอ่านถือเป็นเหตุผลสำคัญในการเรียนภาษาของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนระดับสูง ผู้เรียนจะต้องอ่านหนังสือประกอบการเรียน แบบเรียน และเอกสารที่เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นการอ่านจึงนับว่ามีความสำคัญมาก

เอ มอร์ริส และ เอ็น สจวต ดอร์ (A. Morris and N. Stewart Dore, 1984:18) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของผู้ที่มีความสามารถในการอ่านว่าจะสามารถแสวงหาความรู้ต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ตัวเองจากสิ่งพิมพ์ในสาขาวิชาต่าง ๆ ได้

สมิท ตั้งทวี(2529:279)ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นกระบวนการสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันวิทยาการต่าง ๆ ถูกเผยแพร่ออกมาในรูปของสิ่งพิมพ์เป็นส่วนมาก ทำให้การอ่านกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญของนักเรียน นิสิต นักศึกษา สำหรับใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ อย่าง

รวดเร็วและกว้างขวาง การอ่านจึงเป็นสิ่งที่ทุกคนและเลยไม่ได้ในการดำรงชีวิตประจำวัน เพราะการอ่านจะช่วยให้อ่านตามความก้าวหน้าของเหตุการณ์ หรือความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ทันที่ การอ่านหรือความสามารถในการอ่านจึงเป็นตัวแปรหนึ่งของความสำเร็จหรือความล้มเหลวในชีวิต ไม่ว่าจะในด้านการศึกษาเล่าเรียน หรือด้านการประกอบอาชีพ ผู้ที่อ่านนากย่อมมีความรู้มากและสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและแก่ผู้อื่น

สรุปได้ว่าการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญ และมีความจำเป็นมากสำหรับการเรียนทั้งในชั้นเรียน และในการเรียนรู้เพื่อการพัฒนาตนเองในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นทักษะที่ช่วยให้มนุษย์ได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารที่มีการถ่ายทอดออกมาทางตัวอักษร และนำความรู้นั้นไปใช้ประโยชน์ได้

3. องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านที่ดีจะต้องมีความสามารถหลายด้านประกอบกัน องค์ประกอบที่สำคัญในการพิจารณาความสามารถในการอ่านได้มีผู้เสนอไว้ดังนี้

เอคตี วิลเลียมส์ (Eddie Williams, 1986:3-7) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับองค์ประกอบที่นำไปสู่ความสำเร็จในการอ่านไว้ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับระบบของการเขียน (Knowledge of the Writing System) ทั้งในลักษณะที่เป็นลายมือเขียนและตัวพิมพ์ รวมถึง การสะกดคำ การผสมคำ และการอ่านคำได้อย่างถูกต้อง

2. ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา (Knowledge of the Language) ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จในการอ่านจะต้องมีความรู้เรื่องรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้าง และไวยากรณ์ของภาษาเป็นอย่างดี

3. ความสามารถในการตีความ (Ability to Interpret) ในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องสามารถบอกรูปร่างของบทอ่านได้ นอกจากนี้ยังต้องเข้าใจวิธีการเรียบเรียงเนื้อหา เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่าง ๆ และสามารถติดตามความคิดของผู้เขียนได้อีกด้วย

4. ความรู้รอบตัวของผู้อ่าน (Knowledge of the World) ความรู้ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง กีฬา ตลอดจน ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้อ่านสามารถนำมาสัมพันธ์กับบทอ่านเพื่อสร้างความเข้าใจในการอ่าน

คริสทีน คาซาเนฟ (Christine Casanave, 1987:2-3) ได้ให้ ข้อเสนอแนะว่า การอ่านที่ประสบผลสำเร็วจึงนั้นจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้คือ

1. ความสามารถในการถอดรหัสของผู้อ่าน หรือความสามารถในการเข้าใจ หรือตีความหมายตัวอักษรที่ผู้เขียนนำเสนอในงานเขียนนั้น

2. ความเหมาะสมของบทอ่าน หมายถึง บทอ่านนั้นเขียนโดยใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ที่คุ้นเคย

3. ความสอดคล้องระหว่างความรู้เดิมและความรู้ใหม่ที่ได้รับในบทอ่านนั้น

4. ความสามารถในการคิดค้นหาวิธีการแก้ปัญหาข้อสงสัยของผู้อ่าน

เดวิด นูแนน (David Nunan, 1989:35) กล่าวถึงองค์ประกอบของความ สามารถในการอ่านว่าประกอบด้วย

1. ความสามารถในการเชื่อมโยงคำ เช่น เชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษร

2. ความรู้ทางด้านไวยากรณ์เพื่อช่วยในการตีความ

3. ความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีต่าง ๆ ในการอ่านเพื่อผู้อ่านจะได้เลือกใช้ ให้ตรงตามจุดประสงค์

4. ความสามารถในการนำความรู้เดิมมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน

5. ความสามารถที่จะทราบถึงจุดประสงค์หรือหน้าที่ของประโยคแต่ละประโยค หรือส่วนต่าง ๆ ของบทอ่าน แม้ว่าบางครั้งผู้เขียนจะไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง

สรุปได้ว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จในการอ่านต้องมีความสามารถใน องค์ประกอบต่าง ๆ เหล่านี้ คือ มีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาได้แก่ ความรู้ทางด้านเสียง ศัพท์ ไวยากรณ์ ประสบการณ์เดิมหรือพื้นความรู้รวมทั้งความคิดของผู้อ่าน และมีความสามารถในการสรุปตีความหรือวิเคราะห์บทอ่าน

4. การประเมินความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ในการประเมินความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ มีผู้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้ ฮาโรลด์ เอส แมคเซน (Harold S. Madsen, 1983:89-92) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการประเมินความสามารถในการอ่านไว้ว่าจะต้องวัดความสามารถของผู้อ่านในเรื่องต่อไปนี้คือ

1. โครงสร้างประโยค โดยประเมินผลในระดับของการตีความประโยคหรือข้อความ

2. ใจความสำคัญและรายละเอียดสำคัญ เป็นการประเมินผลระดับของการวิเคราะห์ประโยคต่าง ๆ ในบทอ่านเพื่อการสรุปเรื่อง

3. ใจความของเรื่องซึ่งปรากฏโดยนัย คือไม่ปรากฏโดยตรงในเนื้อหาเรื่องที่อ่าน แต่ผู้อ่านจะต้องตีความหมายให้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนเขียนไว้

อาร์เธอร์ ฮิวส์ (Arthur Hughes, 1989:116-117) ได้แนะนำเกี่ยวกับสิ่งที่ควรวัดในการประเมินความสามารถในการอ่านไว้ดังนี้

1. ข้อมูลสำคัญในข้อความ

2. รายละเอียดสนับสนุนข้อมูลสำคัญ

3. ความสัมพันธ์ของข้อความโดยพิจารณาจากคำสรรพนามที่ใช้ในบทอ่าน

4. ความหมายของคำศัพท์โดยใช้การเดาจากบริบท

5. การตีความบทอ่านตั้งแต่ต้นเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการสรุปเรื่อง

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538:154-155) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินทักษะการอ่านว่าพิจารณาได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ เกณฑ์ที่กำหนดตามส่วนประกอบของภาษาแบบแยกย่อย และเกณฑ์ที่กำหนดตามความสามารถรวม ดังมีรายละเอียดดังนี้

1. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบย่อย ได้แก่

1.1 ความรู้ในด้านคำศัพท์ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และสำนวนต่าง ๆ

1.2 ความรู้ในด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ด้านไวยากรณ์ในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำสรรพนาม ความเชื่อมโยงของเนื้อความ

เช่น การใช้คำสันธาน คำบุพบท การกำหนดหน้าที่ของภาษาว่าเป็นการขอร้อง เชื้อเชิญ หรือ ขออนุญาต เป็นต้น

2. ความสามารถทางการอ่านที่เป็นเกณฑ์แบบรวม ได้แก่

2.1 ความสามารถในการเรียบเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจบทอ่าน และสามารถตอบคำถามโดยเรียบเรียงถ้อยคำใหม่ให้ได้ใจความเต็มหรือสามารถตอบคำถามแบบเลือกตอบ และแบบเรียงลำดับข้อความได้ โดยใช้ความรู้ในด้านคำศัพท์ และความรู้ในด้านไวยากรณ์

2.2 ความสามารถในการอ่านข้อมูลที่เป็นรายละเอียด หมายถึง ความสามารถในการโยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องเข้ากับใจความสำคัญของเรื่องได้ว่าเป็นรายละเอียดสนับสนุน หรือเป็นรายละเอียดที่ให้ข้อมูลขัดแย้งกัน และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างรายละเอียดต่าง ๆ

2.3 ความสามารถในการอ่านจับใจความสำคัญ หมายถึง ความสามารถในการระบุแก่นเรื่อง หัวเรื่อง และใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

2.4 ความสามารถในการวิเคราะห์และประเมินความสัมพันธ์ของเนื้อความและสุนทรียศาสตร์ของการใช้ภาษา หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจ วิเคราะห์ ประเมิน และสรุปบทอ่านได้ว่า เป็นสารประเภทใด ใช้ลีลาภาษาแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ เข้าใจเจตนา ทักษะคติของผู้เขียนที่แฝงอยู่ วิพากษ์วิจารณ์ถึงเหตุและผลที่เกิดขึ้นได้ ตลอดจน สามารถประเมินบทอ่านได้ว่ามีความชัดเจนเข้าสู่ประเด็นอย่างไม่อ้อมค้อมและใช้ภาษาได้กระชับหรือไม่

ในการประเมินความสามารถในการอ่านนั้น สามารถใช้เกณฑ์ความสามารถแบบแยกย่อยหรือแบบรวมก็ได้ หรืออาจใช้เกณฑ์ทั้งสองแบบประยุกต์รวมกันโดยให้น้ำหนักเกณฑ์แบบรวมมากกว่าเกณฑ์แบบย่อย

สรุปได้ว่า ในการประเมินความสามารถในการอ่านจะต้องพิจารณาความสามารถของผู้อ่านในการใช้ความรู้ทางภาษา ประสบการณ์เดิมและพื้นความรู้ และความสามารถในการสรุปตีความหมาย ในการทำความเข้าใจกับบทอ่านให้ตรงตามกับผู้เขียนต้องการ โดยสามารถทำความเข้าใจกับสิ่งที่อ่านได้ตั้งแต่ ระดับคำ ประโยค และการตีความหมายหรือการสรุปเรื่องโดยรวม

การวัดระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจแบ่งได้เป็นหลายระดับ
ดังนี้

มาธา ดอลแมน และคณะ (Mathe Dellmann and others, 1978: 198-200) จำแนกระดับของความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ
ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับข้อเท็จจริง หมายถึง ความเข้าใจข้อมูลที่กล่าวไว้
ตรง ๆ ในเรื่องที่อ่าน มีทักษะย่อย ๆ ประกอบด้วย การรู้ความหมายของคำ การหา
ใจความสำคัญ การหารายละเอียด และการอ่านเพื่อทำตามคำแนะนำ

2. ความเข้าใจระดับตีความ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่ไม่ได้
ได้กล่าวไว้ตรง ๆ ในเรื่องที่อ่านแต่จะต้องใช้ความสามารถในการสรุปอ้างอิงและลง
ความเห็น ทักษะย่อย ๆ ในขั้นนี้ประกอบด้วย การย่อความและการเรียบเรียง การสรุป
ความและการคาดการณ์ที่จะเกิดตามมา

3. ความเข้าใจระดับประเมินค่า หมายถึง การประเมินค่าสิ่งที่อ่านโดยมิได้
มุ่งจับผิด แต่จะใช้ข้อมูลหรือองค์ประกอบจากการอ่านมาพิจารณาอย่างมีเหตุผล โดยอาศัย
ความรู้และประสบการณ์ในเรื่องนั้น ๆ ในการตั้งมาตรฐานในการตัดสินใจ

โจเซฟ เอฟ คาลาฮาน และ ลีโอนาร์ด เอช คลาร์ก (Joseph F. Callahan and Leonard H. Clark, 1988: 110-154) แบ่งระดับความสามารถในการ
อ่านเพื่อความเข้าใจออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ความเข้าใจในรายละเอียด(Reading the Lines) เป็นการอ่าน
จับใจความว่าความจริงที่ปรากฏในเนื้อหาที่อ่าน และความเห็นโดยตรงของผู้เขียนที่ปรากฏ
ในเนื้อหาคืออะไร

2. ความเข้าใจในภาพรวม(Reading between the Lines) ได้แก่
การอ่านเพื่อคิดว่าผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายอย่างไร คิดอย่างไร ซึ่งผู้อ่านต้องมีการคิดและใช้
ประสบการณ์ประกอบในการอ่านด้วย

3. ความเข้าใจจากการสรุปความที่อ่าน(Reading beyond the Lines)
เป็นการอ่านสรุปหาพิงไปยังสิ่งที่ผู้เขียนไม่ได้เขียนไว้โดยตรงในเนื้อหาของเรื่อง

สมพร มันทะสูตร แห่งพิพัตน์ (2531:7-8) ได้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

1. การแปลความ หมายถึง การแปลเรื่องราวเดิมให้ออกเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่หรือแบบใหม่ ความมุ่งหมายของการแปลอยู่ที่การวัดความแม่นยำของภาษาใหม่ ว่ายังคงรักษาเนื้อหาและความสำคัญของเรื่องราวเดิมได้ครบถ้วนหรือไม่

2. การตีความ เป็นการเอาความเดิมมาบันทึกใหม่ เรียบเรียงใหม่ มองในแง่ใหม่ ค้นหาเปรียบเทียบความสำคัญ และความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ๆ ย่นย่อเรื่องต่าง ๆ จนเป็นข้อสรุปได้

3. การขยายความ เป็นการขยายความคิดให้กว้างขวางลึกซึ้งไกลกว่าข้อเท็จจริงที่มีอยู่ สามารถประเมิน คัดคะเน หรือพยากรณ์ล่วงหน้าได้ เป็นการวัดความเข้าใจในเชิงจินตนาการ

มาลินี ชาญศิลป์และคณะ (2537:104) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ 3 ระดับ คือ

1. การแปลความ ได้แก่ การเข้าใจเรื่องราวเดิม แล้วสามารถแปลเรื่องนั้นเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่ หรือรูปแบบใหม่ โดยไม่ผิดเจตนาเดิม

2. การตีความ ได้แก่ การเข้าใจเรื่องราวที่ลึกซึ้ง และมองได้กว้างขวางหลายแง่หลายมุม และโยงไปสู่เรื่องที่เกี่ยวข้องกันได้

3. การขยายความ ได้แก่ การนำความรู้ความเข้าใจเรื่องที่ถูกต้องไปขยายอธิบายความเพิ่มเติมให้ลึกซึ้งได้มากขึ้น

จากแนวคิดเกี่ยวกับการแบ่งระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่กล่าวมาแล้วนั้น อาจสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ ความสามารถในการทำความเข้าใจรายละเอียด บทอ่าน ความสามารถในการสรุปตีความ และความสามารถในการประเมินค่าบทอ่าน

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

1. ความหมายของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ในการเผยแพร่ข้อมูล ความรู้ต่าง ๆ ในโลกปัจจุบัน การเขียนนับเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะสามารถใช้ในการจัดบันทึกเพื่อรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ และใช้เป็นหลักฐานได้

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้ วาเลรี อาร์นดท์ (Valerie Arndt, 1987:257) ให้ความหมายเกี่ยวกับความสามารถในการเขียน ว่าเป็นกระบวนการในการเชื่อมโยงความคิดกับความรู้ทางภาษา โดยใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นงานเขียนที่มีคุณภาพ

ดอนน์ เบอว์น (Donne Byrne, 1988:1) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าไม่ใช่เป็นเพียงการเขียนสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่หมายถึงกระบวนการในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำ จัดลำดับความคิดให้เหมาะสมเพื่อให้สามารถสื่อสารข้อมูลนั้นไปสู่ผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

สัททรา อักษรานูเคราะห์ (2532:108) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า เป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด โดยผู้เขียนจะต้องคิดว่า จะเขียนอะไร เพื่อใคร และมีจุดมุ่งหมายอะไร แล้วจึงรวบรวมข้อมูล เลือกสรรและจัดลำดับความคิด เพื่อเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษร โดยใช้ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาในด้านการเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ เพื่อให้ได้งานเขียนที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายไปยังผู้อ่าน

แพทริเซีย จอห์นสัน (Patricia Johnson, 1986:93) กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนว่าหมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการถ่ายทอดเนื้อหา รายละเอียดต่าง ๆ ในลักษณะที่ถูกต้องทางไวยากรณ์ เป็นข้อความสั้น ๆ ที่สื่อความหมายได้

สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการใช้ความรู้ทางภาษาถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายไปยังผู้อ่านตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการ

2. ความสำคัญของการ เขียน

การเขียนนับว่าเป็นทักษะที่จำเป็นและมีความสำคัญมากในการสื่อสาร เนื่องจากมีความชัดเจนและสามารถใช้เป็นหลักฐานได้ แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes, 1983:3) ให้ความสำคัญกับการเขียนว่าการเขียนเป็นสิ่งจำเป็นในสถานการณ์โลกปัจจุบัน ซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ การศึกษา และเทคโนโลยี เพราะต้องใช้การเขียนในการเผยแพร่ความรู้เหล่านั้นไปยังผู้อื่น การเขียนจึงมีความสำคัญต่อการเรียนเกือบทุกชนิดเพราะต้องใช้จัดบันทึกเพื่อรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ และใช้เป็นเครื่องมือสืบทอดวัฒนธรรมซึ่งเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความมั่งคั่งของสติปัญญา จินตนาการ และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของคนในชาติได้ด้วย

เอ มอร์ริส และ เอ็น สจวต ดอร์ (A.Morris and N.Stewart Dore, 1984:18) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนจะสามารถใช้การเขียนถ่ายทอดข้อมูล ข่าวสารไปยังผู้อื่นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคแห่งข้อมูลข่าวสาร (Information Age) เช่นในปัจจุบัน การเขียนถือเป็นทักษะการสื่อสารที่มีบทบาทสำคัญมาก

เดวิด นูแนน (David Nunan, 1989:37) กล่าวถึงการเขียนว่ามีความสำคัญมาก เพราะสามารถส่งข้อมูลที่เขียนขึ้นเผยแพร่ไปให้ผู้อื่นได้ สามารถบันทึกได้ และสามารถอ้างอิงได้ตลอดเวลา

สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญเป็นอย่างมากในโลกแห่งข้อมูลข่าวสาร เช่นในปัจจุบัน เนื่องจากเป็นทักษะที่ใช้ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่สามารถบันทึกได้ เก็บเป็นหลักฐาน และอ้างอิงได้

3. องค์ประกอบของความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษ

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความยุ่งยากซับซ้อนมาก ต้องอาศัยองค์ประกอบของความสามารถหลายด้านรวมกันเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียน ซึ่งได้มีผู้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนที่ควรพิจารณาในการประเมินความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes, 1983:5-11) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนไว้ว่าผู้เขียนที่จะสามารถเขียนได้ชัดเจน และคล่องแคล่ว สื่อความคิด

ให้ผู้อ่านเข้าใจได้ดี ต้องมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับองค์ประกอบเหล่านี้ คือ

1. เนื้อหา (Content) ในการเขียนผู้เขียนควรคำนึงถึงความสอดคล้องของข้อความ (Relevance) ความชัดเจน (Clarity) การมีความคิดริเริ่ม (Originality) และความมีเหตุผล (Logic) เป็นต้น
2. กระบวนการของผู้เขียน (The Writer's Process) ผู้เขียนควรมีกระบวนการเขียนที่ครบวงจร ได้แก่ การได้มาซึ่งความคิด (Getting Ideas) การเริ่มลงมือเขียน (Getting Started) การเขียนร่าง (Writing Drafts) และการทบทวนแก้ไข (Revising)
3. ผู้อ่าน (Audience) ผู้เขียนจะต้องพิจารณาก่อนลงมือเขียนว่าผู้อ่านเป็นใคร เพื่อให้สามารถผลิตงานเขียนได้เหมาะสมกับผู้อ่าน
4. จุดประสงค์ (Purpose) ผู้เขียนจะต้องมีเหตุผลในการเขียนงานเขียนแต่ละชิ้น
5. การเลือกใช้คำ (Word Choice) ผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกใช้คำศัพท์สำนวน และคำที่แสดงความรู้สึก (Tone) ที่เหมาะสม
6. การเรียบเรียงข้อความ (Organization) ผู้เขียนควรคำนึงถึงการเรียบเรียงข้อความเป็นปริเฉท (Paragraphs) การเขียนประโยคใจความสำคัญและประโยคสนับสนุน (Topic and Support) และการใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความและความเป็นเอกภาพ (Cohesion and Unity)
7. กลไกในการเขียน (Mechanics) ผู้เขียนควรคำนึงถึงเรื่องลายมือ (Handwriting) การสะกดคำ (Spelling) และเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations) เป็นต้น
8. ไวยากรณ์ (Grammar) ผู้เขียนควรคำนึงถึง กฎเกณฑ์ทางหลักภาษาและไวยากรณ์ที่ถูกต้อง
9. ความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค (Syntax) ผู้เขียนควรคำนึงถึง โครงสร้างประโยค (Sentence Structure) และการเลือกใช้ลีลาของประโยค (Stylistic Choices) เป็นต้น

วอนน์ คาคิช (Yvonne Cadiz, 1987:88-89) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญในการเขียน 4 ด้าน คือ ความรู้ด้านไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เนื้อหา และการเรียบเรียงความคิด

อาร์เธอร์ บรูคส์ และปีเตอร์ กรุนดี (Arthur Brookes and Peter Grundy, 1990:14-26) ได้ให้ความเห็นว่า ความสามารถทางการเขียนควรมีองค์ประกอบดังนี้

1. จุดมุ่งหมายในการเขียน (Purpose) ในการเขียนแต่ละครั้งต้องมีจุดประสงค์ในการเขียน

2. ภาษาพูดและภาษาเขียน (Spoken and Written Language) ผู้เขียนจะต้องมีความเข้าใจในการเลือกใช้ภาษาในงานเขียนให้ถูกต้องเหมาะสมตามไวยากรณ์ สังคมศาสตร์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ด้วย

3. การเป็นผู้อ่าน (Readership) ผู้เขียนควรทำตัวเป็นผู้อ่านงานของตนเองก่อน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของงานเขียนของตนว่าเหมาะสมกับผู้ที่อ่านหรือไม่ เพราะในการเขียนแต่ละครั้งต้องคำนึงถึงผู้อ่านเป็นสำคัญ

4. กระบวนการและผลิตภัณฑ์ของงานเขียน (Process and Product) ผู้เขียนต้องมีความรู้ ในกระบวนการเขียนว่าประกอบด้วย การศึกษาหาข้อมูล การวางแผน การเขียนร่าง และการทบทวนแก้ไขเพื่อให้ได้งานเขียนที่มีคุณภาพ

5. การวิเคราะห์รูปแบบของภาษาเขียน (Genre Analysis) ผู้เขียนควรมีความรู้ความเข้าใจในรูปแบบงานเขียนแบบต่าง ๆ และเลือกใช้รูปแบบการเขียนได้อย่างเหมาะสม

เดวิด ครอส (David Cross, 1991:204-205) เสนอองค์ประกอบที่ควรพิจารณาในการประเมินความสามารถในการเขียนไว้ 4 ด้าน คือ ความเหมาะสมด้านเนื้อหา การเลือกใช้คำศัพท์และตัวสะกด โครงสร้างประโยคและความราบรื่นของข้อความโดยรวม และการสื่อความหมาย

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538:77-78) กล่าวถึงการทดสอบทักษะการเขียน ซึ่งถือเป็นทักษะการสื่อสารไว้ว่า มีเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินการเขียนดังนี้

1. ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์ ไวยากรณ์
2. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ การใช้ศัพท์และสำนวนว่าสื่อความหมายได้ตามวัตถุประสงค์และประเภทของการเขียนหรือไม่ มีความชัดเจนและกระชับได้ใจความ
3. ความมีจุดเน้นของความคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน
4. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและความสมดุลของการนำเสนอ
5. ความเหมาะสมของการใช้เทคนิควิธีการนำเสนอข้อมูลทั้งที่เป็นนามธรรมและที่เป็นรูปธรรม เช่น การเล่า การบรรยาย การยกตัวอย่าง การเปรียบเทียบและเปรียบเทียบต่าง การจัดประเภท การให้คำนิยาม การวิเคราะห์ การจูงใจ การแสดงความคิดเห็นเชิงวิพากษ์วิจารณ์ และการใช้ความคิดสร้างสรรค์
6. ความน่าสนใจของการนำเสนอเข้าสู่เรื่อง
7. ความสัมพันธ์กันของการดำเนินเรื่อง เช่น การสนับสนุนความคิด การนำเสนอหลักฐานด้วยรายละเอียดที่จำเป็นอย่างต่อเนื่องและเป็นไปตามลำดับ
8. ประเด็นของการสรุปท้ายเรื่อง เช่น การตีความพาดพิงให้ประเด็นที่สรุปมีความหมายและความเกี่ยวข้องกับแนวคิดหรือทางปฏิบัติที่สำคัญ ๆ

เฮช แอล จาคอบ (H.L.Jacob, 1981:89) กล่าวถึง ความสามารถในการเขียนว่าผู้เขียนควรมีความสามารถต่าง ๆ ดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ ความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน ความมีแก่นสารของเรื่องที่เขียนและสามารถเขียนขยายใจความได้อย่างสมบูรณ์
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาได้สมเหตุสมผล มีการใช้คำหรือวลีเพื่อแสดงการเชื่อมโยงของเนื้อความ และมีข้อความสนับสนุนความคิดนั้นได้อย่างกระชับรัดชัด
3. คำศัพท์ (Vocabulary) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับเนื้อความนั้นๆ โดยสามารถใช้คำได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วย

4. การใช้ภาษา (Language Use) ได้แก่ การใช้โครงสร้างของประโยค ได้อย่างถูกต้องและคำนึงถึงความสอดคล้องของคำนามและคำกริยา (Agreement) กาล (Tense) ลำดับหน้าที่ของคำ (Word Order/Function) คำนำหน้านาม (Article) คำสรรพนาม (Pronoun) และคำบุพบท (Preposition)

5. กลไกทางภาษา (Mechanics) ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรใหญ่-เล็ก และการสะกดคำได้อย่างถูกต้อง

สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนประกอบด้วยทักษะที่เป็นองค์ประกอบ พื้นฐานของการเขียน ได้แก่ ความสามารถด้านภาษา เช่น กลไกในการเขียน ไวยากรณ์ และคำศัพท์ และความสามารถด้านการสื่อความหมาย เช่น การนำเสนอเนื้อหา และการใช้ลีลาการเขียนที่ชัดเจนและมีวัตถุประสงค์ตามที่ผู้เขียนต้องการโดยคำนึงถึงผู้อ่านด้วย

4. การประเมินความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

มีผู้เสนอแนะหลักการในการประเมินความสามารถในการเขียนโดยทั่วไปและเกณฑ์การตรวจให้คะแนนงานเขียนไว้ดังนี้

เจ บี ฮีตัน (J.B.Heaton, 1988:133-149) ได้เสนอวิธีการประเมินงานเขียนไว้ดังนี้

1. ใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impression Method) โดยผู้ตรวจอ่านหมดทั้งเรื่อง แล้วจึงให้คะแนนโดยรวมทั้งเรื่อง

2. ใช้วิธีวิเคราะห์ (Analytic Method) โดยแยกเกณฑ์เป็นส่วน ๆ เช่น ไวยากรณ์ คำศัพท์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความสัมพันธ์ของเนื้อหาที่เขียน

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538:112) ได้กล่าวถึงการประเมินงานเขียนว่า ต้องพิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการของการสื่อสาร ได้แก่

1. จุดเน้นของการเขียนหรือหัวใจของเรื่องที่เป็นจุดมุ่งสำคัญของการเข้าสู่แก่นเรื่องตามหัวข้อหรือประเด็นที่กำหนด

2. ความสอดคล้องสัมพันธ์กัน

3. ความต่อเนื่อง

4. การดำเนินเรื่องซึ่งรวมถึงการตั้งต้นเขียน การสานต่อเรื่อง และการสรุปลงท้าย

วอนน์ คาดิซ (Yvonne Cadiz, 1987:88-89) ได้เสนอแบบฟอร์มสำหรับการตรวจให้คะแนนงานเขียนสำหรับนักเรียนชาวต่างชาติ โดยพิจารณาองค์ประกอบของความสามารถในการเขียน 4 ประการ คือ การใช้ไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน เนื้อหา และการเรียบเรียงความคิด

แบบประเมินงานเขียน (Composition Evaluation Chart) ของคาดิซ มีลักษณะดังนี้

ชื่อ	ใช่	ไม่ใช่
------------	-----	--------

ก. ไวยากรณ์

1. ใช้รูปกริยาไม่ถูกต้อง
2. ผิดพลาดในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา
3. ผิดพลาดในเรื่องการใช้รูปนามพหูพจน์
4. ผิดพลาดในเรื่องการใช้คำสรรพนามตามหลังคำบุพบท
5. ใช้คำสรรพนามไม่สัมพันธ์กัน

ข. เครื่องหมายวรรคตอน

1. ผิดพลาดในเรื่องการใช้อักษรตัวใหญ่ขึ้นต้นประโยค
2. ผิดพลาดในเรื่องการใช้เครื่องหมายมหัพภาคเมื่อจบประโยค
3. ผิดพลาดในเรื่องการใช้เครื่องหมายจุลภาคระหว่างคำหรือวลี
4. ผิดพลาดในเรื่องการใช้เครื่องหมายอัฒภาคข้างหน้าคำเชื่อมประโยค
5. ผิดพลาดในเรื่องการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์หรืออัญญาประกาศ

 ชื่อ

วิชา

 ไม้วิชา

ค. เนื้อหา

1. ไม่มีใจความสำคัญหรือประโยคหลัก
2. ขาดความต่อเนื่องของข้อความ
3. ไม่มีการยกตัวอย่างประกอบความคิด
4. ไม่มีบทสรุป
5. ไม่มีใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้าที่จำเป็นต้องเชื่อมโยงกัน
เป็นเรียงความ

ง. คำโครงเรื่องที่เสนอ

1. ชัดเจน
 2. จบบริบูรณ์
 3. เรียบเรียงเป็นอย่างดี
-

คะแนนเต็ม 100 คะแนน

1. ไวยากรณ์ 25 คะแนน ได้.....
2. เครื่องหมายวรรคตอน 25 คะแนน ได้.....
3. เนื้อหา 25 คะแนน ได้.....
4. คำโครงเรื่องที่เสนอ 25 คะแนน ได้.....

ใงานเขียนที่เป็นย่อหน้าสั้น ๆ คาคิชได้เสนอรูปแบบการประเมิน
 อีกรูปแบบหนึ่งไว้ โดยประเมินองค์ประกอบความสามารถ 5 ประการเช่นเดียวกัน แต่
 แบ่งคะแนนออกเป็น 5 ระดับคะแนน โดยให้คะแนนดังนี้ หากงานเขียนมีความสมบูรณ์ ไม่มี
 ความบกพร่องในด้านใดด้านหนึ่ง หรือมีจุดบกพร่องเพียง 1 ด้านจะได้คะแนนในระดับ A
 ถ้ามีจุดบกพร่อง 2 ด้าน จะได้ B เป็นต้น

รูปแบบการประเมินงานเขียนที่เป็นย่อหน้าสั้น ๆ ของคาคิช มีลักษณะดังนี้
การประเมินงานเขียนที่เป็นย่อหน้าสั้น ๆ

ระดับคะแนน 1-5

5 = 90 = A	ไม่มีความบกพร่องเลย หรือ มีความบกพร่อง 1 ด้าน
4 = 80 = B	มีความบกพร่อง 2 ด้าน
3 = 70 = C	มีความบกพร่อง 3 ด้าน
2 = 60 = D	มีความบกพร่อง 4 ด้าน
1 = 50 = F	มีความบกพร่องทุกด้าน

เดวิด ครอซ (David Cross, 1991:204-205) ได้เสนอรูปแบบการตรวจให้คะแนนงานเขียนที่มีลักษณะเป็นอรรถนัยเพื่อให้เกิดความเที่ยงตรงในการให้คะแนนไว้ 4 รูปแบบ ดังนี้

1. การตรวจโดยใช้ใบแสดงรายการตรวจสอบเรียงความแบบมีการชี้แนะ (Task Check Lists for Guided Essays) ผู้ตรวจจะสร้างใบรายการตรวจสอบขึ้นมาสำหรับงานเขียนแต่ละเรื่อง โดยตั้งคำถามที่สามารถตอบว่าใช่หรือไม่ใช่เกี่ยวกับประเด็นทุกประเด็นตามที่กำหนดในงานเขียนนั้น ๆ
2. การตรวจโดยใช้ตารางตรวจให้คะแนนเรียงความ (Marking Grids for Essays) แบ่งการให้คะแนนออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ การเลือกใช้คำศัพท์และตัวสะกด โครงสร้างประโยค ความราบรื่นของข้อความ และการสื่อความหมายโดยรวม แต่ละด้านจะมีคะแนนเต็ม 5 คะแนน
3. การตรวจโดยให้น้ำหนักคะแนน (Weighting) ใช้ในการตรวจงานเขียนที่ต้องการให้ความสำคัญกับคะแนนความสามารถในการสื่อสาร ทำได้โดยการให้น้ำหนักคะแนนในด้านนี้เพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่าจากเดิม คิดเป็นร้อยละ 40 ของคะแนนเต็ม และให้คะแนนในด้านความสามารถทางไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้คำศัพท์และตัวสะกด โครงสร้างประโยค และความราบรื่นของข้อความ เพียงด้านละ 20

4. การตรวจโดยใช้ความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impressionistic Marking of Essays) การตรวจด้วยวิธีนี้เป็นวิธีตรวจที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ โดยจะเริ่มจากการอ่านงานเขียนครั้งแรกอย่างคร่าว ๆ ก่อนเพื่อดูว่าเขียนเสร็จสมบูรณ์หรือไม่ จากนั้นจึงอ่านครั้งที่สองเพื่อดูว่าเขียนอ่านง่ายเพียงใดและมีข้อผิดพลาดเล็กน้อยเพียงใด สำหรับงานเขียนที่มีคุณภาพดีเด่นและสามารถสื่อสารได้ดีควรจัดอยู่ในระดับดี ส่วนงานเขียนที่มีข้อผิดพลาดบ้างในด้านคำศัพท์หรือโครงสร้างแต่สามารถสื่อความคิดออกมาได้เป็นที่น่าพอใจควรจัดอยู่ในระดับปานกลางหรือผ่าน ส่วนงานเขียนที่เต็มไปด้วยข้อผิดพลาดจนไม่สามารถเข้าใจได้ควรจัดอยู่ในระดับที่สามหรือไม่ผ่าน

ในการทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ (TWE-Test of Written English) ที่ Educational Testing Service พัฒนาขึ้นเสริมการสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (TOEFL-Test Of English as a Foreign Language) ใช้รูปแบบการให้คะแนนงานเขียนแบบรวม (Educational Testing Service, 1989:9 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2538:124-125) ดังนี้

ระดับ 6 แสดงความสามารถที่เห็นได้ชัดเจนในการเขียน ว่ามีการใช้ วากยสัมพันธ์และศัพท์สำนวนตามสุนทรียศาสตร์ทางภาษา แม้ว่าจะมีที่ผิดเป็นบางครั้ง

ระดับ 5 แสดงความสามารถในการเขียนได้ ทั้งในระดับการใช้ วากยสัมพันธ์และมีการใช้ศัพท์สำนวนอย่างสละสลวย แม้ว่าจะมีที่ผิดเป็นบางครั้ง

ระดับ 4 แสดงความสามารถในการเขียนในการใช้วากยสัมพันธ์ระดับ เล็กน้อยและมีความสละสลวยในการใช้ศัพท์และสำนวน

ระดับ 3 แสดงพัฒนาการทางการเขียน โดยงานเขียนมีที่ผิดทั้งด้าน วากยสัมพันธ์และ/หรือศัพท์สำนวนที่ใช้

ระดับ 2 บ่งว่าอาจไม่มีความสามารถทางการเขียน

ระดับ 1 แสดงว่าไม่มีความสามารถทางการเขียน

จากรายละเอียดเกี่ยวกับรูปแบบการให้คะแนนงานเขียนดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่า เกณฑ์การตรวจให้คะแนนงานเขียนแบบการให้น้ำหนักคะแนนของ เดวิด ครอส เป็นเกณฑ์การให้คะแนนที่เหมาะสมกับแนวคิดในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารโดย กำหนดให้คะแนนในด้านของการสื่อความหมายมีน้ำหนักมากกว่าคะแนนในด้านอื่นถึง 2 เท่า

นอกจากนี้ยังเป็นเกณฑ์ที่มีความยืดหยุ่นสามารถปรับคะแนนให้เหมาะสมกับงานเขียนที่มีความสั้นยาวแตกต่างกันได้โดยใช้เกณฑ์การกำหนดน้ำหนักคะแนนในแต่ละด้านเป็นตัวกำหนดเท่านั้น ผู้วิจัยจึงเลือกใช้รูปแบบการตรวจให้คะแนนงานเขียนแบบการให้น้ำหนักคะแนนของเดวิด ครอสส์ ในการตรวจงานเขียนของนักเรียนในการวิจัยครั้งนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

การศึกษางานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาออกเป็น 3 หัวข้อคือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ชลาชัย กันมินทร์ (2530:87-89) ศึกษาผลของพฤติกรรมการนำตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มต่อการทำแบบฝึกหัด และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมการนำตนเองร่วมกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมการนำตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมนำตนเองร่วมกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่ากลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมการนำตนเองและการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนกลุ่มที่มีพฤติกรรมการนำตนเองร่วมกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ได้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มที่มีพฤติกรรมการนำตนเองอย่างเดี่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่มีพฤติกรรมการนำตนเองร่วมกับการวางเงื่อนไขเป็นกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างจากกลุ่มที่มีพฤติกรรมการนำตนเองอย่างเดี่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นรินทร์ บุญชู (2532:95-102) ได้ทำการศึกษาลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยปรับเครื่องมือวัดลักษณะความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของลูซี่ แมดเซน กุกลิเอลมิโน (Lucy Madsen Guglielmino, 1977) ให้เป็นภาษาไทยโดยนำไปทดสอบค่าความเชื่อมั่นได้เท่ากับ .84 ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ของตนและมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนอยู่ในระดับสูงลักษณะที่เหลืออีก 6 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง การศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การเรียนรู้ พบว่า เพศ คณะที่ศึกษา และผลการศึกษาส่งผลต่อลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา

สุวรรณดา ยหะกร (2533:76-83) ศึกษาความคิดเห็นของครูสังคมศึกษาและนักศึกษาผู้ใหญ่เกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในโรงเรียนผู้ใหญ่สายสามัญ กรุงเทพมหานคร พบว่า ครูสังคมศึกษาและนักศึกษาผู้ใหญ่เห็นด้วยอย่างมากเกี่ยวกับการเรียนด้วยการนำตนเองทั้ง 5 ด้าน โดยครูสังคมศึกษามีความคิดเห็นเรียงลำดับดังนี้ คือ ด้านการแสวงหาความรู้ ด้านการวิเคราะห์ความต้องการ ด้านการวางแผนการเรียน ด้านการกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน ด้านการประเมินผล และนักศึกษาผู้ใหญ่มีความคิดเห็นเรียงลำดับดังนี้ ด้านการวางแผนการเรียน ด้านการแสวงหาแหล่งวิทยาการ ด้านการวิเคราะห์ความต้องการ ด้านการกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียน ด้านการประเมินผล เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูสังคมศึกษาและนักศึกษาผู้ใหญ่เกี่ยวกับการเรียนด้วยการนำตนเองทั้ง 5 ด้าน พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพียงด้านเดียว คือการวางแผนการเรียน ส่วนอีก 4 ด้าน ไม่แตกต่างกัน

สุภมาส ทองใส (2536:101-106) ทำการวิจัยศึกษาลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนนอกระบบโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนนอกระบบโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน อยู่ในระดับปานกลาง 6 ด้าน คือ ด้านมโนคติในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ด้านความรักในการเรียน ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนของตน ด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ด้านการมองอนาคตในแง่ดี และด้านความคิดสร้างสรรค์ และ

ตัวแปรต่าง ๆ ได้แก่เพศ อายุ สาขาวิชาชีพ ระดับการศึกษา ก่อนเข้าเรียน และการ
ทำงานระหว่างศึกษามีผลให้ผู้เรียนมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

วิชา สังข์ทองจิน (2529:83-84) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบระดับ
ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัด
กรมสามัญศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการอ่านซึ่ง
ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของรีเบคคา เอ็ม วาเล็คต์ และ เรอเน เอส ดิสลิก(Rebecca
M. Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งระดับความสามารถในการอ่านออกเป็น
5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการ
ถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัย
พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ใน
ระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 มีความสามารถ
ด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ในระดับที่ 1 และ 2 คือ ระดับทักษะกลไก และระดับ
ความรู้ นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่านิยมเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยตามระดับที่
1-5 และเมื่อเปรียบเทียบค่านิยมเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่างประชากรพบว่านักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่านิยมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่านิยมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 อย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุนงทา วิรุฒญา (2530:82) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบระดับ
ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่าง
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการ
อ่านซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้เกณฑ์ของรีเบคคา เอ็ม วาเล็คต์ และ เรอเน เอส ดิสลิก
(Rebecca M. Valette and Renee S. Disick) ซึ่งแบ่งระดับความสามารถใน

การอ่านออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก ระดับที่ 2 ระดับความรู้ ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 5 ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไก ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 6 มีความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ในระดับที่ 1 และ 2 คือ ระดับทักษะกลไก และระดับความรู้ นักเรียนทุกระดับชั้นได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยตามระดับที่ 1-5 และเมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่างประชากรพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุนทรีย์ กิตติโสภากูร (2531 : 46-47) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสัมพันธภาพในข้อความกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยเอกชน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยเอกชนในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าความเข้าใจสัมพันธภาพในข้อความมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

รุ่งนภา นุตราวาศ (2533:95-101) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านและมีความสนใจในหัวเรื่องแตกต่างกัน พบว่า ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในเรื่องที่มีระดับพื้นความรู้สูงแตกต่างจากความเข้าใจในการอ่านเรื่องที่มีระดับพื้นความรู้ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนในเรื่องที่มีระดับความสนใจในหัวเรื่องสูงมีความแตกต่างกับความเข้าใจในการอ่านเรื่องที่มีระดับความสนใจในหัวเรื่องต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .001 และมีปฏิกริยาร่วมระหว่างพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่านและความสนใจในหัวเรื่องต่อความเข้าใจในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ประหยัด ภูมิโคกรักษ์ (2535:116-118) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่าน และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง โดยใช้ตัวความสัมพันธ์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนโรงเรียนอามาตย์พานิชกุล จังหวัดกระบี่ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยวิธีวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่องโดยใช้ตัวความสัมพันธ์ และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 โดยกลุ่มแรกจะมีความสามารถในการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่สอง

ลัดดา เจริญศิลป์พานิช(2537:103-104) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาไทย ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาไทย แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาไทย แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การตรวจงานเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาไทย ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ความสามารถในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และความสามารถในการเขียนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

ทัศนารี เทียมศิริ (2530 : 55-58) ได้ทำการวิเคราะห์ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามลักษณะการอ้างอิงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประชาราษฎร์อุปถัมภ์ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตามลักษณะการอ้างอิง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนได้คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านเกณฑ์ 50 % คิดเป็นร้อยละ 88.51 และนักเรียนที่เรียนอยู่ในโปรแกรมต่างกัน ได้แก่ แผนการเรียนอังกฤษ-ฝรั่งเศส แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ แผนการเรียนโปรแกรมอังกฤษ-สังคมศึกษา และโปรแกรมอังกฤษ-สังคมศึกษา-คณิตศาสตร์ ได้คะแนนความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

รสริน วรธนะภักฎ (2531:113-115) ได้ทำการวิจัยศึกษาระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียน ผลการวิจัยพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีค่าเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงสุดในระดับทักษะกลไก และได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตต่ำสุดในระดับวิเคราะห์วิจารณ์

ศิริพร พัวพันธ์ (2532:113-114) ได้ทำการวิจัยศึกษาระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ตัวอย่างประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4,5 และ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 มีค่าเรียงลำดับตามระดับความสามารถจากระดับที่ 1-5 คือ ระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร

และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ โดยได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตสูงสุดในระดับทักษะกลไก และได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตต่ำสุดในระดับวิเคราะห์วิจารณ์

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

การศึกษางานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยแบ่งการศึกษาออกเป็น 3 หัวข้อ คือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

จูดิธ แอน เมอร์เรย์ (Judith Anne Murray, 1987:1036)

ศึกษาผลการฝึกงานในคลินิกกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนพยาบาล พบว่า ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนพยาบาล มีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยและการวางแผนในการศึกษาต่ออย่างมีนัยสำคัญ และนักเรียนที่มีความรู้สึกว่าคุณภาพในการฝึกงานที่มีคุณภาพมีคะแนนความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับสูง

โฮวาร์ด ทาฟท์ วอล (Howard Talf Wall, 1988:2453) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้แบบธรรมชาติและการเรียนด้วยการนำตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของคนลาวในศูนย์อพยพ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือคนลาวในศูนย์อพยพในเมือง Miltown โดยผู้วิจัยทำการสังเกตและสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลัง และสภาพปัจจุบันของประชากร จากนั้นนำข้อมูลมาจัดหมวดหมู่และวิเคราะห์ตามรูปแบบ "สมมติฐานของตัวป้อนข้อมูลทางด้านภาษา" (Input Hypothesis) ของคราเชน (Krashen) และรูปแบบ "การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง" ของ สเปียร์และมอคเคอร์ (Spear & Mocker) ผลการวิจัยพบว่า

1) ผู้ใหญ่สามารถเรียนและฝึกฝนทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองโดยธรรมชาติ (acquisition) ได้เช่นเดียวกับที่เด็กเรียนรู้ทักษะทางภาษาที่หนึ่ง

2) ผู้ใหญ่ที่เป็นประชากรในการวิจัยครั้งนี้เลิกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเนื่องจากการสอนมุ่งเน้นในเรื่องของการอ่านออกเขียนได้ ซึ่งไม่ตรงตามความสนใจของพวกเขา

3) การเรียนที่เน้นการอ่านออกเขียนได้ที่สอนในประเทศลาวไม่เหมาะกับในอเมริกาซึ่งทักษะพื้นฐานที่ใช้ในการดำเนินชีวิตคือทักษะการสื่อสาร

4) ผู้ใหญ่สามารถเรียนภาษาอังกฤษได้ โดยวิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองตามที่ สเปียร์และมอคเคอร์ กล่าวไว้

5) การเรียนภาษาอังกฤษของพวกผู้ใหญ่ เป็นกระบวนการทางพุทธิปัญญา (Cognitive process) โดยเขาจะเรียนรู้และจดจำทักษะต่าง ๆ ที่พบ ในสถานการณ์จริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ได้ดีกว่าสิ่งที่ฝึกหัดในห้องเรียน

6) สถานการณ์การพูดภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวันเป็นแรงจูงใจในการเรียนและเป็นแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี การเรียนภาษาอังกฤษของเขาเป็นการเรียนรู้นอกระบบที่มีความต่อเนื่องไม่มีจุดจบ เพราะเขามีความจำเป็นต้องใช้ในการสื่อสารประจำวัน

7) ผู้ใหญ่เหล่านี้แสดงทักษะทางภาษาที่ไม่ได้เรียนในห้องเรียน เนื่องจากเขาได้มีประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน เป็นการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว

จากการวิจัยนี้ทำให้เกิดข้อคิดว่า ผู้ที่จะจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองให้กับนักศึกษาผู้ใหญ่ ควรปรับจุดประสงค์ของหลักสูตร และวิธีการเรียนการสอนให้ตรงตามความต้องการและความสามารถของผู้เรียนและหากต้องการฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้สอนควรลดแบบฝึกหัดในห้องเรียนลง และพยายามจัดโอกาสในการเรียนรู้ภาษาจากสถานการณ์จริงให้มากขึ้น

ลินดา แคบเบจด์ แลงสตัน (Linda Cabbage Langston, 1989: 3824) ได้ศึกษาลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพอใจของผู้เรียนต่อโครงการ เรียนด้วยการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับการเรียนโดยครูเป็นผู้ชี้แนะ โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองด้วยการทดสอบแบบที (t-test) ไค-สแควร์ (Chi-square) และ 2x2 ANOVA พบว่าผลการประเมินด้วยตนเองกับการประเมินโดยผู้สอนไม่แตกต่างกัน ผู้เรียนที่มี

ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง การวิเคราะห์ หลังจากผู้เรียนเรียนจบโครงการแล้วพบว่า ความพอใจในการเรียนระหว่าง โครงการเรียนทั้งสองแบบไม่แตกต่างกัน แต่ผู้เรียนในโครงการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีความพอใจที่ได้เลือกทางเลือก กำหนดจุดประสงค์การเรียน และตัดสินใจผลการเรียนของตนเอง รวมทั้งรับผิดชอบในการทำงานของตนเอง ความมีอิสระ และไม่มีความรู้สึกกดดันในการทำงาน มีความรู้สึกว่ามีส่วนร่วมในโครงการทั้งหมด

เฟรดริก จี โปสนเนอร์ (Fredric G. Posner, 1989:813) ศึกษา การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพของตนเอง และแนวโน้ม ของบุคลิกภาพ ของนักเรียนใน An Open Alternative High School โดยศึกษา ทักษะ เจตคติ และลักษณะนิสัยของนักเรียนที่ส่งเสริมให้นักเรียนจบการศึกษา และศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่าง ความคิดเห็นเกี่ยวกับสมรรถภาพ แนวโน้มของบุคลิกภาพ และ ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลทางด้าน สถานภาพส่วนบุคคลและข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยใช้เครื่องมือ The Self-Perception Profile for Adolescents (Harter, 1988) A Scale of Intrinsic Versus Extrinsic Orientation in the Classroom (Harter, 1980) และ The Self-Directed Learning Readiness Scale (Guglielmino, 1977) ผลการวิจัยพบว่า พัฒนาการของทักษะการนำตนเอง เจตคติ และลักษณะนิสัยค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงทีละน้อย ๆ ในตอนต้น ๆ ของการเรียน และเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเรียนจบในโครงการที่ เรียนด้วยการนำตนเองตั้งแต่ 1 โครงการขึ้นไป การรับรู้สมรรถภาพทางการศึกษาใน ทางบวกส่งผลต่อการจบการศึกษา และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจภายในซึ่งได้แก่ การชอบสถานการณ์การเรียนรู้ที่ทำหาย ชอบการเรียนรู้อย่างเป็นอิสระ มีความเชื่อมั่นใน ความอยากรู้และความสนใจ ทำให้เกิดแรงจูงใจ การจัดการศึกษาที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองต้องมีการสนับสนุนที่ดี ให้อ่านแก่นักเรียน มีการวางแผนการเรียนของแต่ละบุคคล และเน้นความหลากหลายในทักษะการเรียนรู้

บายาทุนด์ โอ อเดนูกา (Babatunde O. Adenuga, 1989:2747) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและวิธีการเรียนรู้ (Learning Style) ของนักศึกษาผู้ใหญ่อเมริกันและนักศึกษาที่เป็นต่างชาติ โดยวิธี

เครื่องมือ 2 ฉบับ ได้แก่ The Experiential Learning Style Inventory (LSI) และแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า สัณฐานวิทยา ระดับของโปรแกรมการเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ที่ใช้กับระดับการศึกษามีอิทธิพลต่อ ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยตรง วิชาเอกที่เรียนและประสบการณ์ใน การทำงานเป็นตัวบ่งชี้ทางอ้อมของความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง อายุ เพศ และลักษณะงานไม่มีอิทธิพลและอำนาจในการทำนายระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วย การนำตนเอง กับวิธีการเรียนรู้ สรุปได้ว่า ในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองผู้เรียนจะต้อง มีความสามารถทั้งในด้านที่เป็นนามธรรมและรูปธรรม โดยนิสัยในการเรียนรู้ด้วยการนำ ตนเองสามารถส่งเสริมให้สูงขึ้นได้

โจเซฟ คิมบอล แฮร์ริแมน (Joseph Kimball Harriman, 1991: 780) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนของนักเรียนในโรงเรียนชุมชนที่เรียนในโครงการศึกษาทางไกล ประชากร ที่ศึกษาในงานวิจัยนี้คือ นักศึกษาวิทยาลัยชุมชนที่เรียนในโครงการศึกษาทางไกล ผลการ ศึกษาพบว่า ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมี ความสัมพันธ์กันที่ระดับ .32 ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีความสัมพันธ์ กับอายุที่ระดับ .20 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้ที่กำลังศึกษามีความสัมพันธ์กับ อายุ การศึกษา และสถานะของครอบครัวด้วย นอกจากนี้พบว่า เพศชายที่ประสบความสำเร็จ มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงกว่าเพศชายที่ไม่ประสบความสำเร็จใน การเรียน แต่ไม่พบความแตกต่างนี้ในเพศหญิง

ดอนนา ลีช คลาวด์ (Donna Leach Cloud, 1992: 4170) ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนประถม ศึกษาปีที่ 5 และ 6 และของผู้ปกครอง โดยใช้เครื่องมือวัดระดับความพร้อมในการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองของกุกลีเอลมีโน (Guglielmino, 1977) ผลการวิจัยพบว่า ความพร้อม ในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนกับของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ โดยระดับนัยสำคัญของเด็กชายสูงกว่าเด็กหญิง นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์จากการทดสอบสูงจะมี ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงด้วย ระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วย การนำตนเองของพ่อและแม่ของนักเรียนคนเดียวกันมีความสัมพันธ์กัน นักเรียนหญิงมีระดับ

ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงกว่านักเรียนชาย นักเรียนที่มีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงมาจากครอบครัวที่มีลูกคนเดียว นักเรียนที่ถูกเลี้ยงดูเป็นเด็กคนเดียวในครอบครัวจะมีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงกว่าครอบครัวที่มีเด็กหลายคน และคู่สมรสจะมีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองระดับเดียวกัน

เจอร์รัลด์ เฮนรี ฮัดสเปท (Jerald Henry Hudspeth, 1992: 3514) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอนของครูกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน และความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกับตัวแปรที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ได้แก่ อายุ การสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา เพศ และการเข้าเรียนในวิทยาลัย การวิจัยนี้ใช้เวลาในการเก็บข้อมูล 2 ปี โดยเริ่มตั้งแต่เดือนกันยายน 1989-เดือนมิถุนายน 1990 ประชากรที่ศึกษาเป็นนักศึกษาวิทยาลัยชุมชน 3 แห่ง ในมอนทานา (Montana) และอีก 1 แห่งในวอชิงตัน (Washington) ผลการศึกษาพบว่า อายุ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และการเข้าเรียนในวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักศึกษาที่อายุมากกว่า 25 ปี มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่ำ และเข้าเรียนในวิทยาลัยชุมชนแห่งใหญ่ชอบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ส่วนเพศ และวิธีการสอนของครูไม่มีความสัมพันธ์กับคะแนนความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

โจแอน วูด (Joanne Wood, 1995:1800) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับสิ่งกีดขวางในการเข้าศึกษาต่อ กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และตัวแปรเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษาผู้ใหญ่ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ นักศึกษาผู้ใหญ่ที่เรียนในโปรแกรมภาคค่ำในวิทยาลัยแมรีวิลล์ (Maryville College) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (SDLRS) แบบสอบถามเกี่ยวกับสิ่งกีดขวางในการเข้าศึกษา (DPS-G) และแบบสอบถามข้อมูล ภูมิหลัง ผลการศึกษาพบว่า สิ่งกีดขวางในการเข้าศึกษาในด้านการขาดความเชื่อมั่น และความรู้สึกเกี่ยวกับบุคลิกภาพ มีความสัมพันธ์กับคะแนนความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยรวม และมีความสัมพันธ์กับลักษณะความพร้อมใน

การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง 7 ใน 8 ด้าน นอกจากนี้ยังพบว่า เพศ และการสมัครเข้าเรียนในวิทยาลัย มีผลต่อคะแนน DPS-G และคะแนน SDLRS แตกต่างกัน โดยเพศหญิงที่มีคะแนน DPS-G ที่มีเรื่องปัญหาส่วนตัวเป็นสิ่งกีดขวางในการเข้าศึกษา จะมีคะแนน SDLRS ในด้านความรักในการเรียนรู้สูง นักศึกษาที่ไม่เคยสอบเข้ามหาวิทยาลัยมาก่อน และมีปัญหาในด้านการขาดความเชื่อมั่นและขาดงบประมาณจะมีคะแนน SDLRS ต่ำในด้าน การเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพและการมีความคิดสร้างสรรค์ สรุปได้ว่า หากลดสิ่งกีดขวางในการเข้าศึกษาต่อลง ผู้เรียนจะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงขึ้น และ ทำให้มีการเข้าศึกษาต่อในระดับสูงมากขึ้นไปด้วย

ซินเทีย ไวท์ (Cynthia White, 1995:107-219) ศึกษากลยุทธ์ในการเรียนและการเรียนด้วยตนเองของนักศึกษาทางไกลที่เรียนภาษาต่างประเทศ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือ นักศึกษาทางไกลที่เรียนภาษาต่างประเทศภาษาต่าง ๆ ได้แก่ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ภาษาญี่ปุ่น และภาษาจีน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคั้งนี้คือ แบบสอบถาม และแบบรายงานตนเองเกี่ยวกับการใช้กลยุทธ์ในการเรียน ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการเรียน (การเรียนในห้องเรียนกับการเรียนทางไกล) มีผลต่อกลยุทธ์ที่ใช้ในการเรียน อายุ และระดับการศึกษา และนักศึกษาทางไกลที่ต้องเรียนด้วยตนเองจะใช้กลยุทธ์ในการจัดการ เกี่ยวกับตนเองมากกว่านักศึกษาที่เรียนในห้องเรียนตามปกติ

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

โจแอน เอเบอร์โซลด์ (JoAnn Aebersold, 1985:693) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่ 2 สมรรถภาพในภาษาที่ 2 กับความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวสเปน ซึ่งมีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง และระดับสูง ผู้วิจัยให้นักศึกษาอ่านบทอ่านจำนวน 2 บท บทหนึ่งเป็นภาษาสเปน อีกบทหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ เมื่ออ่านจบ นักศึกษาทำแบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านบทอ่านละ 26 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจในการอ่านทั้งสองภาษาอยู่ในระดับต่ำ และระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่ 1 สูงกว่าระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่ 2 นักศึกษากลุ่มที่มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูงมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักศึกษาที่มีสมรรถภาพ

ในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับสูง มีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักศึกษาที่มีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ยังสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านภาษาที่ 2 เป็นตัวทำนายความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 โดยผู้ที่ได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาที่ 2 สูงจะได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาที่ 1 สูงด้วย

ซาเฟียห์ ออสแมน (Safiah Osman, 1986:3667) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านความเรียงของผู้อ่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้อ่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ได้แก่ โครงสร้างความรู้เดิมทางวัฒนธรรม และความสามารถในการอ่านภาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มตัวอย่างประชากรที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน คือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวมาเลย์และชาวจีนและศึกษาบทบาทของโครงสร้างความรู้เดิมทางวัฒนธรรมที่มีต่อการตอบคำถามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องและไม่ปรากฏในเนื้อเรื่อง กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาในระดับ 6 ในมาเลเซีย โดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านข้อความ 2 ข้อความ ข้อความหนึ่งมีพื้นฐานวัฒนธรรมมาเลย์และอีกข้อความหนึ่งมีพื้นฐานวัฒนธรรมจีน ผลการวิจัยพบว่า โครงสร้างความรู้เดิมมีอิทธิพลต่อกระบวนการอ่านเข้าใจความ โดยผู้อ่านที่มีภูมิหลังวัฒนธรรมที่ต่างกันจะตีความหมายของข้อความโดยอาศัยโครงสร้างความรู้เดิมของตนเข้าช่วย นอกจากนี้ ผู้อ่านที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจะใช้วิธีการอ่านแบบที่ใช้อ่านภาษาแม่ โดยใช้ความรู้เดิมประกอบกับความรู้ใหม่ที่ได้จากข้อความที่อ่านมาทำความเข้าใจสิ่งที่อ่าน

มิเชล จาโนเปอลอส (Michael Janopoulos, 1986:764-768) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินและความสามารถในการเขียนภาษาที่สองตัวอย่างประชากรเป็นชาวต่างประเทศที่เรียนระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอไฮโอ (Ohio State University) จำนวน 79 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่อ่านหนังสือต่าง ๆ เพื่อความเพลิดเพลินในภาษาที่ 2 มักจะมีความสามารถในการเขียนภาษาที่ 2 มากด้วย สรุปได้ว่าการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนได้

ซูซาน ฟรานเซส เพอร์เรกอย (Susan Frances Peregoy, 1987: 1138) ได้ทำการวิจัยโดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพในการพูดภาษาที่ 2 กับความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2

ของนักเรียนชาวสเปน แบ่งเป็นกลุ่มสูง กลาง และต่ำ ตามระดับความสามารถในการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบวัดการฟังคำศัพท์และการอ่านคำ ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านบทอ่านในภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 จำนวน 4 บท เพื่อวัดความเข้าใจในการอ่านและประเมินสมรรถภาพในการพูด โดยใช้สถานการณ์จำลอง จากนั้นจึงนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพในการพูดภาษาที่ 2 กับความเข้าใจในการอ่าน โดยพบว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำมีสมรรถภาพในการพูดต่ำกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง และเมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 นักเรียนจำนวน 27 คน สามารถอ่านได้ดีทั้งภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 นักเรียนจำนวน 12 คน สามารถอ่านภาษาที่ 2 ได้ดีกว่าภาษาที่ 1 นักเรียนจำนวน 10 คน อ่านภาษาที่ 1 ได้ดีกว่าภาษาที่ 2 และนักเรียนจำนวน 8 คน อ่านได้ไม่ดีทั้งภาษาที่ 1 และภาษาที่ 2 และพบว่านักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านภาษาที่ 2 สูง ปานกลาง และต่ำ จะมีความสามารถในการอ่านภาษาที่ 1 สูง ปานกลาง และต่ำ เช่นเดียวกัน

ประทีน พิมสาร (Pratin Pimsarn, 1987:2974) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษาในระดับวิทยาลัย ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ นักศึกษานานาชาติชั้นปีที่ 1 ที่เข้าศึกษาในหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยของรัฐเขตตะวันตกเฉียงใต้ ผลการวิจัยพบว่า ระดับความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านซึ่งประเมินโดยแบบทดสอบการอ่านเนลสัน-เดนนิ ชุต A (The Nelson-Denny Reading Test Form A) และระดับความสามารถในการเขียนซึ่งประเมินโดยการตรวจด้วยวิธีใช้ความรู้สึกตัดสินทั้งเรื่อง (Hollstice Scoring) นั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอส แอล ไนท์ วาย เอ็น แพดรอน และ เอช ซี แวกซ์แมน

(S.L Knight, Y.N. Padron and H.C Waxman, 1988 : 146-150) ทำการศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการตระหนักรู้ในการใช้กลวิธีในการอ่านกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา จำนวน 82 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน และแบบสอบถามแบบมาตราส่วน

ประเมินค่า ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีในการอ่านที่มีประสิทธิภาพ 7 วิธี และไม่มีประสิทธิภาพ 7 วิธี ให้นักเรียนประเมินการใช้วิธีของตนเป็น 3 ระดับ คือ ใช้มาก ใช้บางครั้ง และ ไม่ใช้เลย ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่รายงานว่า ใช้กลวิธีที่ผู้วิจัยตั้งเกณฑ์ว่าเป็นกลวิธีที่ไม่มีประสิทธิภาพ ได้คะแนนผลสัมฤทธิ์ในการอ่านต่ำ ผู้วิจัยจึงสรุปว่า ความตระหนักรู้ในการใช้กลวิธีของนักเรียนมีความตรงเชิงทำนายถึงระดับความเข้าใจในการอ่าน นั่นคือ การเลือกใช้วิธีที่ไม่เหมาะสมจะมีผลทำให้ความเข้าใจในการอ่านต่ำลงด้วย

แนนซี สโตน และ คาร์เรน มิลเลอร์ (Nancy Ston and Karen Miller, 1991:37) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านของ นักศึกษาระดับวิทยาลัย โดยผู้วิจัยอิงแนวความคิดจากงานวิจัยที่ผ่านมาว่า การอ่านจะ ประสบความสำเร็จได้ถ้านักศึกษาอ่านด้วยกลวิธี 3 ขั้นตอน คือ การคาดคะเนเหตุการณ์ ไว้ล่วงหน้าก่อนอ่านโดยการอ่านอย่างคร่าวๆ การสร้างความมั่นใจในขณะที่อ่านโดยขีดเส้นใต้ ข้อความสำคัญ และการคิดอย่างมีเหตุผลและการบูรณาการโดยการถอดความและการย่อความ ผู้วิจัยทำการสอนอ่านตามขั้นตอนดังกล่าว โดยการสาธิตการใช้กลวิธีต่างๆ แล้วให้นักศึกษา ฝึกใช้กลวิธีเป็นกลุ่มและฝึกใช้กลวิธีตามลำพัง ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพัฒนาทักษะการอ่านในปี 1987 ในปี 1988 ผลการวิจัยพบว่า คะแนนความเข้าใจในการอ่านก่อนและหลังการทดลองของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีการพัฒนา ขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ อัตราความคงทนในการจำสูงถึง 83% และการสัมภาษณ์พบว่า นักศึกษา มีความมั่นใจในการใช้กลวิธีของตนเองสูงขึ้น

มารี ลอเดส ลีเตสมา ลาดริโอ (Marie Lourdes Ledesma Ladrilo, 1992:2873) ศึกษาอิทธิพลของความสามารถด้านการอ่าน และความรู้เดิม ต่อความเข้าใจในการอ่าน วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าความเข้าใจในการอ่านได้รับผลกระทบ จากความสามารถด้านการอ่านและประสบการณ์เดิมมากน้อยเพียงใด ตัวอย่างประชากร เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถด้านการอ่าน ต่ำแต่มีความรู้เดิมมากได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถ ด้านการอ่านต่ำและมีความรู้เดิมน้อย สรุปได้ว่า ประสบการณ์เดิมและความสามารถด้าน การอ่านมีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

มาร์ก เคลลอก แมคควิลเลน (Mark Kellog McQuillen, 1984: 1025) ได้ทำการวิจัยเพื่อวัดความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนระดับ 7, 8 และ 9 ซึ่งได้รับการสุ่มให้เขียนงานเขียน 12 ชิ้น ที่เป็นข้อความ (Discourse) 3 ประเภท และสภาพการณ์ของผู้สื่อสาร-ผู้อ่าน 2 แบบ (แบบเป็นทางการและแบบไม่เป็นทางการ) ใช้เวลาเขียน 8 สัปดาห์ แล้วนำผลมาตรวจให้คะแนน โดยวิธีการตรวจที่พิจารณาถึงคุณภาพรวมของงานเขียน (Holistic Scoring) ผลการวิจัยพบว่า จุดมุ่งหมายของข้อความและลักษณะของผู้อ่านมีผลกระทบต่าง ๆ กันต่อนักเรียนซึ่งมีความแตกต่างกันตามหลักสูตร 9 กลุ่ม และความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนแต่ละกลุ่มย่อยนี้แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด แสดงให้เห็นว่า ลักษณะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่ประกอบด้วยองค์ประกอบหลายประการจะแปรผันไปตามข้อมูลการเขียนเกี่ยวกับหัวเรื่อง อายุของผู้เรียน และผลสัมฤทธิ์ด้านการรู้หนังสือ (Literacy Achievement) ของผู้เรียน

วิลเลียม ไมเคิล รีด (William Michael Reed, 1984:1979) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของความสามารถในการเขียนและประเภทของงานเขียนที่มีต่อการใช้ความพยายามในการคิด โดยทำการทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ซึ่งมีความสามารถในการเขียนแตกต่างกัน คือ ระดับพื้นฐาน ระดับปานกลาง และระดับสูง โดยให้นักศึกษาเหล่านี้เขียนเรียงความ 3 ประเภท คือ เซึ่งบรรยาย เล่าเหตุการณ์ และชักจูง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนมีผลต่อการใช้ความพยายามในการคิดที่ต่างกันในการเขียนเรียงความแต่ละประเภท กล่าวคือ ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับสูงจะใช้ความพยายามในการคิดที่น้อยที่สุดในการเขียนเรียงความเชิงบรรยายแต่จะใช้มากที่สุดในการเขียนเชิงชักจูง ในขณะที่ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนระดับปานกลางจะใช้ความพยายามในการคิดมากที่สุดในการเขียนเรียงความเชิงบรรยายแต่จะใช้ที่น้อยที่สุดในการเขียนเล่าเหตุการณ์

คาร์เมน วูดส์ แชปแมน (Carmen Woods Chapman, 1986:2902) ทำการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการเขียน เพศ และความถี่ในการเขียน กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทักษะเขียน โดยทำการศึกษากับนักเรียนเกรด 4, 8 และ 11 จากโรงเรียนในรัฐอิลลินอยส์ ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการเขียนมี

ความสัมพันธ์ในการเรียนทักษะการเขียน ความถี่ในการเขียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทักษะการเขียน และนักเรียนหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทักษะการเขียนสูงกว่านักเรียนชาย

จอห์น เฮดจ์ค็อก และ ไวท์ แอทคินสัน (John Hedgcock and Dwhight Atkinson, 1993:329-333) ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สอง ประชากรที่ใช้ในการศึกษากลุ่มที่หนึ่งเป็นนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง ซึ่งเรียนจบรายวิชาบังคับในภาคการศึกษาที่ 1 ในมหาวิทยาลัยเวสต์โคสต์ (West Cost University) แล้ว ประชากรกลุ่มที่ 2 เป็นนักศึกษาต่างชาติที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองระดับกลางและระดับสูง ในมหาวิทยาลัยเดียวกัน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะนิสัยในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมดังนี้

1. จำนวนของการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เมื่อเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา
2. ค่าประมาณของเวลาที่ใช้ในการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินกับการอ่านหนังสือเรียน
3. ความถี่ในการอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ (หนังสือเรียน หนังสือวิชาการ นิตยสาร หนังสือชีวประวัติ หนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร และหนังสือการ์ตูน) เมื่อเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และในปัจจุบัน

4. การประเมินตนเองในทักษะการอ่านและการเขียน

โดยแบบสอบถามที่ใช้กับประชากรกลุ่มที่ 2 จะเพิ่มคำถามเกี่ยวกับนิสัยในการอ่านภาษาที่หนึ่งของตนเข้าไปด้วย ดังนั้นแบบสอบถามชุดที่ 1 จะประกอบด้วยข้อความถาม 21 ข้อ ส่วนแบบสอบถามชุดที่ 2 จะประกอบด้วยข้อความถามจำนวน 42 ข้อ พิจารณาคะแนนความสามารถในการเขียนของประชากรในกลุ่มที่ 1 จากคะแนนงานเขียนที่เป็นข้อสอบปลายภาคการศึกษาที่ 1 ซึ่งตรวจให้คะแนนแบบโดยวิธีรวมโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ส่วนกลุ่มที่ 2 ดูความสามารถในการเขียนจากคะแนนงานเขียนเรียงความในการสอบคัดเลือก ซึ่งตรวจให้คะแนนแบบโดยรวมโดยผู้เชี่ยวชาญกลุ่มเดียวกัน ในแบบสอบถามนี้ประกอบด้วยตัวแปรทำนายความสามารถในการเขียน จำนวน 14 ตัว สำหรับกลุ่มที่ 1 และ 28 ตัว

สำหรับกลุ่มที่ 2 ซึ่งอยู่ในข้อคำถามด้านที่ 1 และ 3 เกี่ยวกับจำนวนการอ่านและความถี่ในการอ่านเท่านั้น ผลการศึกษาพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนาย 14 ตัว กับความสามารถในการเขียนของผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง แต่ในกลุ่มผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทำนายกับความสามารถในการเขียน

คาเรน มิเชล แดเนียล (Karen Michele Daniel, 1994:38)

ได้ศึกษาผลของตัวแปร 46 ตัว ที่มีต่อความสามารถในการเขียน โดยวิเคราะห์จากตัวอย่างงานเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 775 คน ตลอดช่วงเวลา 3 ปี ผลการศึกษาพบว่า อายุ เพศ และ เชื้อชาติ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน สถานะทางเศรษฐกิจมีผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียนที่มีอายุน้อยมากกว่านักเรียนที่มีอายุมาก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรทำนายความสามารถในการเขียนได้ดีตัวหนึ่ง แต่ในบรรดาตัวแปรทั้งหมด พบว่าความสามารถในการอ่านเป็นตัวแปรที่ทำนายความสามารถในการเขียนได้ดีที่สุด ความพยายามในการเรียนมีผลต่อความสามารถในการเขียนแต่ความตั้งใจในชั้นเรียนไม่มีผล ขนาดของชั้นเรียนไม่มีผลต่อความสามารถในการเขียน ทักษะคิดต่อการเขียนมีผลต่อความสามารถในการเขียนแต่ทักษะคิดต่อการเรียนในระดับมัธยมศึกษาไม่มีผล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย